

EZERKETTEDIK ÉJSZAKA

Ha kiharapom az éjszakából a sötétet,
a Nap kel fel,
vagy a Hold lesz fényesebb?
Ha lenyelem az árnyékokat,
eltűnik a tested?
Mivel járok jobban,
ha engem takarsz ki belülről,
vagy ha a világot állod el előlem?

Rám írtad magad, aztán megijedtél.
Azt hitted, tükör vagyok,
pedig csak egy szakadt fényképet aggattál rám:
kiskori arcképeddel borítottál be.

Még csak rám sem erőltetted.
Egyszerűen csak megjelent,
mint egy nyálkás függöny,
amiből lehetetlen kigabalyodni.

Minden pillantásoddal
egyre vastagabb lett az átok,
hiába köpködtem, sikoltoztam,
nyáladzottam és világítottam alatta.

Talán azt vártad,
hogy kigyulladjak és elégessem.
Hogy elégesselek vele téged is.

Nem megy.
Víz vagyok, elmoslak,
átítatlak, kioltalak.
A függöny marad.
Egyre nyákosabb.

Bújj be alá!
Féljünk együtt az átkaidtól.

*

Egyedül hagysz a rontással.
Ők én vagyok már,
mondogatod, nézel engem,
nézed azt a másikat magadban,
nézed a tükroét előtted,
a gyerekkori fényképeket az asztalon.

Én ők vagyok már,
mantrázod,
kisfiú szörnyeteggé változtatsz,
bebújsz az ágy alá.
Nem beszélsz,
csak fohászkodsz,
hátha kitakarodom a szobából,
és valaki mást falok fel.

*

Álmodban mindenki te vagy.
A versemben mindenki én vagyok.
Ez a te álmod.
Én írom.
Te az én kiskori képemet viseled.
Szörnyetegek vagyunk mindketten.

Kiharapom az árnyékom az ágy alól.
Kiharapod az árnyékom a sarokból.

PÁVAFAROK*

Blood of the past is here,
hallgatom Kae Tempest mantráját,
közben elhalad mellettem egy vérszállító autó.

Egy négyheréjű kutya sétál előttem,
talán szerencsét hoz,
talán a bölcsek követ cipeli ágyékán.

Magához vonzza az összes félelmemet,
az összes átkot, az összes ítéletet,
amit kiosztani készülnek rám.
Bizottságok, testületek,
kopott lambériájú szobákban
ücsörgő öltönyösök.

Üres tekintetük áztatja a falat.
Izzadságom csöpög a plafonról.
Kiegésznek a monitorok.

Aranyat ugatnak a kutyák.
A bölcsek köve lábaik közt
igazsággá változtatja a félelmet,
életté a vágyat.

Nem is értem,
hogyan létezhet olyan állat,
amit még nem ivartalanítottak.

* A pávafarok az alkímiában az arany készítése során félig átváltoztatott *materia prima* csillámló színjátéka a transzmutáció folyamatában, amely a legtöbb alkímista szerint annak jele, hogy az eljárás nem sikerült, és a bölcsek köve helyett a *caput mortuum*, a „halálfej” jött létre. Mások szerint viszont a pávafarok azt jelenti, hogy az eljárás jó úton halad.